

A Nemzetközi Magyar Filológiai Társaság

NYERGES JUDIT

„A világ hungarológusainak átfogó szervezete, a Nemzetközi Magyar Filológiai Társaság abból a felismerésből született, hogy a magyar filológia, tágabban a hungarológia immár nemzetközi tudományos diszciplínává vált, hasonlóan a más nyelvek és irodalmak, illetve nemzeti civilizációk kutatására kifejlődött tudományterületekhez, mint pl. a germanisztika, turkológia stb. Minden egyes nemzeti civilizáció önálló alkotóeleme az egyetemes emberi kultúrának, azon belül egyedi színt, értéket képvisel, amelynek ápolása és kutatása általános emberi érdek. Ezen elgondolás jegyében alakították meg a világ számos országában tevékenykedő hungarológusok nemzetközi tudományos szervezetüket, hogy az a magyarságtudománnyal foglalkozó szakembereket nemzetközi méretekben összefogja, munkájukat támogassa és tudományos tevékenységük eredményeit széles körben ismertté tegye. A Társaság létrehozása nemzetközi igényeknek tett eleget.” – foglalja össze a Társaság megalakulásának okait és körülményeit az Alapszabályt is közlő tájékoztató füzet.

Nemzetközi tagságú magyarságtudományi társaság megalakításának igénye már a 60-as évek elején felmerült, s hosszas előkészületek után, a különböző országokban dolgozó hungarológusok ismételt ösztönzésére a Magyar Tudományos Akadémia elnöksége 1975. szeptember 11-ére összehívta a Nemzetközi Magyar Filológiai Társaság kezdeményező bizottságát. Két év múlva, 1977-ben az Akadémia meghívására a több mint százötven magyar és nem magyar szakember Nyíregyházán gyűlt össze, és az 1977. augusztus 25-én tartott alakuló közgyűlésen elhatározta a Nemzetközi Magyar Filológiai Társaság megalapítását, elfogadta annak alapszabályát és megválasztotta vezetését: elnöke Bo Wickman, főtítkára Klaniczay Tibor, főtítkárhelyettese Béládi Miklós lett. Ezzel megszületett az a nemzetközi szervezet, amely – a már régebben működő hasonló társaságok mintájára – a világ magyar filológiában érdekelt más-más nemzetiségű és tudományos felfogású kutatóit tömöríti.

A Társaság lehetővé teszi az egyes országok kutatói között a rendszeres információcserét, az eredményekről való tájékoztatást, s ezzel előse-

gíti a magyar nyelv, irodalom, néprajz és kultúra nemzeti egyoldalúságtól mentes tudományos vizsgálatát.

Új szervezete révén a hungarológia is beépülhetett a tudományok nemzetközi rendszerébe, s képviselőt kaphatott a tudományoknak az UNESCO égisze alatt kialakult szervezeti rendjében. A Nemzetközi Magyar Filológiai Társaság megalakulása után kérte felvételét a Fédération Internationale des Langues et Littératures Modernes-be, a filológiai jellegű nemzetközi tudományos szervezetek csúcsszervébe. Miután a FILLM elnöksége megállapította, hogy a Társaság megfelel az UNESCO által a nemzetközi tudományos társaságokra előírt feltételeknek, 1979-ben a Társaságot a FILLM 20. tagegyesületeként regisztrálta. A Nemzetközi Magyar Filológiai Társaság így az UNESCO által elismert és nyilvántartott nemzetközi tudományos szervezetek egyike lett.

A Társaság célja és tevékenysége

A Társaság alapszabálya értelmében a Társaság célja, hogy támogassa a magyar nyelv, irodalom, néprajztudomány és művelődéstörténet területén folyó tudományos vagy közérdekű tevékenységet, segítse az ezekkel a tudományágakkal foglalkozó kutatók, oktatók és egyéb szakemberek munkáját és együttműködését.

A Társaság céljának megvalósítása érdekében

- kapcsolatot tart a magyar filológiában érdekelt intézményekkel és kutatókkal;
- tudományos előadásokat, tanácskozásokat, konferenciákat rendez és kongresszusokat tart;
- magyarországi felsőoktatási intézmények, kutatóhelyek bevonásával közreműködik a jelzett tudományágakkal foglalkozó kutatók és oktatók szakmai munkásságának támogatásában;
- rendszeresen megjelenő kiadványokban ismerteti a működési körét érintő tudományágakban folyó nemzetközi munka eredményeit;
- a Fédération Internationale des Langues et Littératures Modernes tagja, és így csatlakozik a nemzetközi szervezetekhez.

A Társaság tagsága és vezetősége

A Társaságnak rendes (egyéni vagy kollektív), tiszteleti és pártoló (egyéni vagy rendes) tagjai lehetnek. A Társaság *egyéni rendes* tagja lehet mindenki, aki a jelzett tudományágak kérdéseivel tudományosan foglalkozik, vagy ezek valamelyikét legalább főiskolai szintű képzés keretében oktatja, tudományos, pedagógiai vagy irodalmi munkásságával

elősegíti a hungarológiai tudományok kérdéseinek tisztázását, és egyetért a Társaság céljaival. Kollektív rendes tag lehet bármely intézmény vagy szervezet, amely az egyéni rendes tagokra vonatkozó kritériumoknak megfelel. *Tiszteleti* taggá választhatók azok a kiemelkedő személyiségek, akik a Társaság céljainak megfelelő, nemzetközileg elismert tevékenységet fejtenek ki, s hírnevükkel előmozdítják a Társaság érdekeit. Azok a szervezetek, intézmények, egyének vagy jogi személyek, akik helyeslik a Társaság céljait, s azok megvalósítását anyagilag rendszeresen támogatják, a Társaság *pártoló* tagjai lehetnek.

1977-ben az alapító tagok száma 162, a jelenlegi (2000. január 1-jén) taglétszám 1016 fő a világ 35 országából.

A Társaság legfőbb szerve a *Közgyűlés*, melynek hatáskörébe tartozik a vezető szervek és a tisztségviselők megválasztása, a költségvetés jóváhagyása, az alapszabály elfogadása és módosítása, tiszteleti tagok választása, a tagdíj összegének megállapítása. A Társaság ötvenként tart rendes Közgyűlést, a közbeeső időszakban az évenként üléselőző *Végrehajtó Bizottság* és a *Számvizsgáló Bizottság* látja el az aktuális feladatokat. Amedeo Di Francesco elnök, Jankovics József főtítkárnak és Monok István főtítkárhelyettesnek mellett az operatív feladatokat a Társaság budapesti titkársága látja el.

A Nemzetközi Magyar Filológiai Társaság kongresszusai

A Nemzetközi Magyar Filológiai Társaság ötvenként – a közgyűlésekkel egy időben – rendez meg nemzetközi hungarológiai kongresszusait.

A 330 fő részvételével tartott I. Nemzetközi Hungarológiai Kongresszusnak Budapest adott otthont 1981. augusztus 10–14. között. A nemzetközi tanácskozás rendező szerve a Magyar Tudományos Akadémia Nyelv- és Irodalomtudományok Osztálya volt, s az elhangzott 125 előadás az alábbi két nagy témakört ölelte fel: 1. A magyar filológia oktatása Magyarországon kívül (a. Közép-Kelet-Európában, b. a Szovjetunióban és a rokon népek körében, c. Nyugat-Európában és Amerikában); 2. A magyar vers (a. a magyar vers eredete, b. a magyar vers nyelvi és metrikai alapjai, c. a magyar vers funkciója a magyar irodalomban, d. a magyar verstani elméletek története és tipológiája, e. a versszerűség kritériumai a XX. századi magyar költészetben, f. a népköltészet a magyar vers rendszerében, g. a magyar vers fordításának lehetőségei és útjai más nyelvekre. Két fontos témában kerekasztal-értekezlet is csatlakozott az előadások mellé: a. a külföldi lexikonok és enciklopédiák magyar vonatkozású címszavai; b. hungarológiai kézikönyv tervezete.

Kezdetben az volt az elképzelés, hogy egyik kongresszust Magyarországon, a következőt pedig külföldön szervezze meg a Társaság. A nyolcvanas években a politikai légkör nem tette lehetővé, hogy a II. hungarológiai világkongresszus színhelye – miként a vezetőség tervezte – Újvidék vagy Pozsony legyen, így Bécs vállalta magára ezt a feladatot. Általában a rendező város illetve egyetem, tehát a *genius loci* is inspirálta a kongresszusok főtémájának kijelölését.

Az 1986. szeptember 1–5. között Bécsben tartott II. kongresszus rendezője az Österreichisches Ost- und Südosteuropa-Institut és az Institut für Finno-Ugristik der Universität Wien volt. A kongresszus témája – *A magyar nyelv, történelem, irodalom és néprajz a Duna-völgyi népek kultúrájával kölcsönhatásban, különös tekintettel a 18–19. és 19–20. század fordulójára* – nemcsak az egyik rendező intézmény kutatási területéhez kapcsolódott, hanem az akkoriban éppen fellendülőben lévő nemzetközi és interdiszciplináris Monarchia-kutatásokhoz is. A világ „nyugati” felől sokan jöttek és tartottak előadást, de a résztvevők számát (360 fő) jelentősen korlátozták az akkori utazási nehézségek, s különösen fájdalmas volt, hogy a szomszédos országok közül csak Jugoszláviából lehetett jelen több kutató, Csehszlovákiából és a Szovjetunió kárpátaljai területéről egy-két fő, Romániából pedig senki! A 168 előadás a következő témaköröket járta körül: a. művelődési pluralitás a Duna-völgyi népek kultúrájában, különös tekintettel Bécs és a magyar főváros szerepére; b. nemzeti kérdés, irodalom, irodalomtudomány; c. a paraszti polgárosodás kérdései a Duna völgyében, a népi kultúra fellendülése és hanyatlása; d. a népművészet mint a nemzeti kultúra forrása; e. a két századforduló irodalmi-művészeti irányzatai; f. a nyelvtudomány szerepe a nemzeti kultúra fejlődésében.

Szeged városa és a József Attila Tudományegyetem örömmel vállalta a III. Kongresszus (1991. augusztus 12–16.) szervezésével és rendezésével járó feladatokat, ezért kézenfekvő volt, hogy a fő téma (*Régi és új peregrináció. Magyarok külföldön – külföldiek Magyarországon*) a szegedi egyetemen folyó nagy – tágan értelmezett – peregrináció-kutatási programhoz kapcsolódjék. A megjelentek száma (530 fő) részben jelzi, hogy Európa keleti felén is megnyíltak a határok, de azt is, hogy nagyon szerencsés volt a témaválasztás, hiszen 249 előadás hangzott el, s csak azért ennyi, mert több nem fért bele a néhány nap programjába. A Bécsben elindított kulturális kapcsolattörténeti vizsgálódásokat folytatta tehát ez a kongresszus is, szemhatára azonban tágabb földrajzi térséget fogott

át: a. eszmék és technikák áramlása Magyarországból Európába – Európából Magyarországra (gazdasági, társadalmi folyamatok, politikai mozgalmak, szellemi áramlatok kölcsönhatásai); b. a peregrináció a magyar irodalom- és művelődéstörténet különböző periódusaiban (írók, művészek, diákok, tanárok, utazók, mérnökök stb.); c. magyar nyelvészek külföldön, külföldi nyelvészek Magyarországon; d. migrációs folyamatok és hatásuk a népi kultúrára; e. a szegedi táj néphagyományai és művelődése.

1991-ben a Társaság Közgyűlésén a római és a nápolyi egyetem képviselői bejelentették a IV. Kongresszus megrendezésének szándékát, így kerülhetett sor a világ hungarológusainak újabb nagy nemzetközi konferenciájára 1996. szeptember 9–14. között Rómában és Nápolyban. A rendező szervek (Centro Interuniversitario per gli Studi Ungheresi, Università di Roma „La Sapienza” és az Istituto Universitario Orientale) jelentős áldozatvállalása, különféle intézmények és alapítványok támogatása eredményeként 586 kutató vehetett részt a tanácskozáson a világ több mint 25 országából. *A magyar művelődés és a kereszténység* című interdiszciplináris és ugyancsak kapcsolattörténeti jellegű témakörben (melynek választását Róma és a magyar millennium inspirálta) elhangzott 245 előadás a következő vizsgálgóási szempontok köré rendeződött: a. az egyházak és a társadalom (társadalmi élet, politika, caritas); b. iskolák, iskolán kívüli oktatás; c. könyvkultúra, nyomdák, könyvkiadás; d. irodalom, nyelv, zene, képzőművészetek; e. bölcelet, teológia; f. magánélet és közösségi vallásosság (szokások, hitélet, a vallásosság változatai); g. a magyar–olasz kulturális kapcsolatok tizenegy évszázada.

A kongresszusok földrajzi színhelyeinek ritmikus váltakozását némi képp megtöri a 2001. augusztus 6–10. közötti V. Kongresszus jyvaskyläi (Finnország) helyszínre, ám ez a hungarológia iránt megnövekedett külföldi érdeklődést és a nemzetközi kutatások fellendülését is jelzi. A szervezők (a Jyvaskyläi Egyetem és Hungarológiai Tanszéke) a *Hatalom és kultúra* témakörben kívánnak szimpóziumokat és kerekasztal-beszélgetéseket szervezni, melyekre eddig több mint 600 fő jelezte részvételi szándékát szinte a világ minden tájáról.

Az ötévenként sorra kerülő nagy nemzetközi kongresszusokon kívül a Társaság – tagsága révén – az általa összefogni kívánt minden tudományterület rendezvényein képviselteti magát, akár Magyarországon, akár nemzetközi fórumokon, hiszen egyébként a tagság hatalmas területi szétszórtsága (Japántól Amerikáig) nem teszi lehetővé kisebb konferenciák szervezését.

Minden eddigi kongresszus elhangzott előadásait kötetekbe gyűjtve megjelentette a Társaság, s a különböző külföldi könyvtárak rendelései, valamint a hivatkozási indexek alapján úgy tűnik, nem feleslegesen:

Hungarológiai oktatás régen és ma. Szerkesztette M. Róna Judit. Tankönyvkiadó, Budapest, 1983. 235 l. A kötet az 1981-ben rendezett I. Nemzetközi Hungarológiai Kongresszus 44 előadását tartalmazza a magyar nyelv és irodalom külföldi oktatásának feltételeiről, tapasztalatairól és módszereiről.

A magyar vers. Szerkesztette Béládi Miklós, Jankovics József, Nyerges Judit. Nemzetközi Magyar Filológiai Társaság, Budapest, 1985. 501 l. A kötetbe gyűjtött 75 tanulmány a magyar vers sajátosságait vizsgálja poétikai, stilisztikai, metrikai, komparatiztikai módszerek segítségével.

A magyar nyelv és kultúra a Duna völgyében. Kapcsolatok és kölcsönhatások a 18–19. és a 19–20. század fordulóján. Szerkesztette Jankovics József, Kósa László, Nyerges Judit, Wolfram Seidler. Nemzetközi Magyar Filológiai Társaság, Budapest–Wien, 1991. 1–2. köt. 1275 l. A két kötet az 1986-ban, Bécsben rendezett II. Nemzetközi Hungarológiai Kongresszus előadásait foglalja magában.

Régi és új peregrináció. Magyarok külföldön, külföldiek Magyarországon. Szerkesztette Békési Imre, Jankovics József, Kósa László, Nyerges Judit. Nemzetközi Magyar Filológiai Társaság–Scriptum Kft., Budapest–Szeged, 1993. 1–3. köt. 1823 l. Az 1991-ben Szegeden rendezett III. Nemzetközi Hungarológiai Kongresszuson elhangzott dolgozatokat gyűjti egybe a három kötet.

A magyar művelődés és a kereszténység. Szerkesztette Jankovics József, Monok István, Nyerges Judit, Sárközy Péter. Nemzetközi Magyar Filológiai Társaság–Scriptum Kft., Budapest–Szeged, 1998. 1–3. köt. 1891 l. A Rómában és Nápolyban elhangzott plenáris és szekcióelőadásokat tartalmazza a kiadvány, az idegen nyelvű előadások az első kötetben kaptak helyet.

• A Társaság díjai

A Társaság megalakulásával egyidőben elhatározta, hogy valamilyen módon elismeri és jutalmazza a külföldön kifejtett hungarológiai munkásságot, ezért alapította meg 1980-ban a *Lotz János Emlékérmet*.

Lotz János (1913–1973), a magyar filológia nemzetközi művelésének egyik legkiemelkedőbb alakja nem érte meg a Nemzetközi Magyar Filológiai Társaság megalakulását. Svédországi és amerikai egyetemeken kifejtett nagy jelentőségű tudományos tevékenysége, a magyar nyelv és

irodalom kutatásában elért eredményei, s mindezek oktatása alapján a Nemzetközi Magyar Filológiai Társaság őt tekinti egyik szellemi előfutárának, s ezért róla nevezte el a magyarságtudomány kiemelkedő színvonalú művelésének elismerésére alapított emlékérmét.

Az emlékérem mindazoknak a *nem Magyarországon* élő hungarológusoknak adományozható, akik a magyar nyelvészet, irodalomtörténet, művelődéstörténet vagy néprajztudomány terén nagy jelentőségű kutató-, oktató- vagy szervezőmunkát végeznek, hozzájárulnak a fenti tudományágak fejlődéséhez és megismertetéséhez. A Lotz János Emlékérem – Ligeti Erika szobrászművész alkotása – az ötvenként megrendezendő hungarológiai kongresszuson kerül kiosztásra.

1981-ben, az I. Nemzetközi Hungarológiai Kongresszus alkalmából kapták meg az emlékérmét: *Csapláros István*, a varsói egyetem magyar tanszékének nyugalmazott professzora, a lengyelországi hungarológia kiemelkedő alakja; *Eva Martins*, Lotz János egykori tanítványa, a stockholmi egyetem magyar professzora; *Penavin Olga*, az újvidéki egyetem magyar tanszékének professzora, a jugoszláviai magyar nyelvjárások kutatója; *Vladimir Šmilauer*, a prágai Károly Egyetem nyugalmazott professzora; *Szent-Iványi Béla*, a berlini Humboldt Egyetem magyar tanszékének nyugalmazott professzora, a 18. századi magyar művelődés kutatója; *Viljo Tervonen*, a helsinki egyetem Magyar Intézetének első vezetője, a magyar irodalom és kultúra finnországi terjesztője.

1986-ban, a II. Nemzetközi Hungarológiai Kongresszuson nyerték el az emlékérmét: *Faragó József*, folklórkutató, a Román Tudományos Akadémia kolozsvári részlegének tudományos munkatársa; *Karlheinz Mack* történész, az Österreichisches Ost- und Südosteuropa-Institut főtanácsosa, Kelet-Európa történetének kutatója; *Jean-Luc Moreau*, a párizsi Sorbonne professzora, a magyar irodalom kiemelkedő franciaországi fordítója és terjesztője; *Pauline Palmeos*, a Tartui Állami Egyetem Finnugor Tanszékének docense, a magyar nyelv és irodalom kiváló oktatója; *Albert Tezla*, a minnesotai egyetem nyugalmazott professzora, a magyar emigráció történetének kutatója, a magyar irodalom jeles propagálója és fordítója.

1991-ben, a III. Nemzetközi Hungarológiai Kongresszuson emlékérmét kaptak: *Futaky István*, a göttingeni egyetem professzora, művelődéstörténész, a magyar egyetemjárás németországi kutatója; *Jakó Zsigmond* professzor, történész, a kolozsvári Erdélyi Múzeum Egyesület szervezője és irányítója; *Hannu Launonen* finn irodalomtörténész; *Rákos Péter* irodalomtörténész, a prágai Károly Egyetem professzora; *Sass Kálmán*, brüsszeli irodalomtörténész, a Leuveni Egyetem tanára; *Sivirsky Antal*, hágai irodalomtörténész, a magyar irodalom jeles hollandiai propagálója

és fordítója; *Truong Dang Dung*, kandidátus, a Hanoi Világirodalmi Intézet igazgatóhelyettese, a magyar irodalom vietnami fordítója; *Váradi-Sternberg János*, az Ungvári Állami Egyetem történész professzora.

1996-ban a IV. Nemzetközi Hungarológiai Kongresszuson kapott emlékérmeket: *Petőfi S. János* nyelvészprofesszor, az olaszországi Maceratai Egyetem tanára, szemantikai, szövegnyelvészeti és nyelvfilozófiai munkásságáért; *Richard Pražák* történész, irodalomtörténész, a brnoi Masaryk Egyetem tanszékvezető professzora; *Andrzej Sieroszewski* irodalomtörténész, a varsói egyetem dékánja; *Szabó Zoltán*, a kolozsvári Babeş–Bolyai Egyetem nyelvészprofesszora, a magyar stilisztikai kiemelkedő kutatója; *Turczel Lajos* irodalomtörténész, a pozsonyi egyetem tanára, az 1945 utáni szlovákiai magyar irodalom jeles kritikusa; *Wolfgang Veenker* nyelvészprofesszor, a Hamburgi Hungarológiai Centrum volt igazgatója hungarológiai szervezőmunkájáért (posztumusz); *Waseda Mika*, az osakai egyetem magyar tanszékének vezetője, több évtizedes nyelvtanári, valamint nyelvkönyvírói munkásságáért.

A *Szirmai Endre-díjat* Szirmai Endre – Stuttgartban élő – orvosprofesszor, a Nemzetközi Magyar Filológiai Társaság pártoló tagja alapította 1987-ben a hungarológia terén elért kiemelkedő tudományos teljesítmények elismerésére. A díjban bármely ország és bármely nép hungarológusa egyforma eséllyel részesülhet. A díj elnyerésének feltétele lehet egyrészt a magyar kultúra, illetve történelem valamely eddig ismeretlen vagy lappangó emlékének, vagy forrásának feltárása (publikálása), másrészt pedig valamely nemzetközileg elterjedt nyelven (angol, francia, német, olasz, orosz, spanyol) megjelent hungarológiai tárgyú tudományos mű. A hungarológia e téren a legszélesebben értelmezendő.

A díj először 1988-ban került átadásra, Czigány Lóránt londoni irodalomtörténész kapta *The Oxford History of Hungarian Literature* (Clarendon Press, Oxford, 1984) című munkájáért. 1991-ben Jolanta Jastrzębska, Hollandiában élő irodalomtörténész nyerte el a díjat *Personnages tragiques et grotesques dans la littérature hongroise contemporaine* (Rodopi, Amsterdam, 1989) címmel megjelent könyvéért. Richard Aczel, Kölnben tanító egyetemi oktató 1994-ben kapta meg a díjat megjelenés előtt álló *National Character and European Identity in Hungarian Literature 1772–1848* (Nemzetközi Hungarológiai Központ, Budapest, 1996) című dolgozatáért. 1997-ben Balázs Mihály szegedi irodalomtörténész professzor nyerte el a díjat *Early Transylvanian Antitrinitarianism (1566–1571). From Servet to Palaeologus* (Ed. Valentin Koerner, Baden-Baden, 1996. Bibliotheca Dissidentium 7.) című művéért.

Sajnos, az alapító 1999-ben bejelentette, hogy anyagi és egyéb nehézségei miatt nem tudja a díjat tovább finanszírozni.

A Társaság kiadványai

Folyóiratok

Hungarológiai Értesítő (1979–). A Nemzetközi Magyar Filológiai Társaság évente megjelenő magyarságtudományi tájékoztató folyóirata. A multidiszciplináris hungarológiai kutatások nemzetközi információcseréjét segíti elő. Bibliográfiái és könyvismertetései révén a magyar nyelv-, irodalom- és néprajzkutatás eredményeit teszi közzé, beszámol a hungarológia magyarországi és külföldi műhelyeiről, tudományos összefüggéseiről. Szerkesztőbizottságának tagjai Ilia Mihály, Kósa László, Szépe György. Főszerkesztője Béládi Miklós volt. 1979-től szerkesztője, 1982-től felelős szerkesztője Jankovics József. A bulletin jellegű kiadvány a XIV. évfolyamtól nyomtatott formában már nem közöl könyvismertetéseket, csak bibliográfiai száma jelenik meg, a három tudományterület hazai és külföldi könyv- és folyóirat-közlemények éves termését számba véve. Könyvismertetések a Társaság internetes honlapján olvashatók a www.bibl.u-szeged.hu/filo cím alatt.

Hungarian Studies (1985–). A Nemzetközi Magyar Filológiai Társaságnak az Akadémiai Kiadó gondozásában évente kétszer megjelenő angol, francia, német nyelvű szakfolyóirata. Célja a magyarságtudomány nemzetközi jelenlétét megteremtve magyarországi közlési lehetőséget biztosítani a tudományszak külföldi művelőinek, valamint a magyarul nem tudók számára hozzáférhetővé tenni a hungarológia legújabb eredményeit. Főszerkesztője 1985-től Voigt Vilmos, 1989-től Szegedy-Maszák Mihály.

Bibliográfia

Hungarológiai Alapkönyvtár. Szerkesztette Nyerges Judit közreműködésével V. Windisch Éva. Nemzetközi Magyar Filológiai Társaság–Tudományos Ismeretterjesztő Társulat, Budapest, 1986. 173 l.

A bibliográfiai kalauz a magyarságtudomány műveléséhez szükséges legalapvetőbb lexikonok, kézikönyvek, monográfiák, forrás- és szövegkiadások jegyzéke. Az anyaggyűjtés 1985-ben zárult. A 90-es években nagyon sok, régen hiányolt mű jelent meg reprint kiadásban, az egyes tudományterületekről új átfogó szintézisek készültek, s számos fontos forráskiadás és monográfia látott napvilágot, ezért indokolt lenne a *Hungarológiai Alapkönyvtár* bővített kiadásának elkészítése.